

tobě upřímně všeho císařství stupuji, neb s tebou žádám
sladkých krmí požívati jako syn s svým otcem, nebo ižádny,
jenž požívá duostojenství, nemá se radovati o neštěstí
druhého v témž duostojenství postaveného, poňavadž
5 štěstie se mění. Protož ukaž mi své morděře, ať mečem
pomstím a muky ať trpíe poslední.“ A když tak s pláčem
Alexander mluvíe, tehdy Darius ztáh své ruce, objal
jest Alexandra, a prsy jeho, hrdlo i ruce líbáše, a vece
k němu takto.

10 *Tuto Alexander nalezl Dariáše sečeného a plakal jest nad ním.
Kapitola 66.*

„Synu Alexandře, jakož to lépe a pilněji tvá múdrosť
rozumie, že vešken svět v porušení posazen jest, neb zajisté
předvěděnie vše přezvie i myšlenie lidská zpytuje, takť jest
15 svět od počátku stvořil, aby na něm nic ústavného ani pev-
ného nebylo, ale vždy v své váze běží a obohacuje se jednak
v sladké, jednak v protivné věci, nebo by byl buoh učinil
vše štěstie lidem neproměnitelné a hojně na nich stálo,
byla by tak veliká pýcha v lidech a marná chvála, jenž
25 nad přirozením lidským / panuje, že by všechny věci ne-
bohuom, ale své vlastnie moci připisovali, a tak by lidé
odstúpili od svého stvořitele. Pakli by božské výsosti duo-
stojnost tak přesvětskú zpuosobu zjednala, aby všeliké zlé
neštěstie uvedla na lidi bez odvolanie, tak sú veliké křeh-
25 kosti, kteréžto člověchieho přirozenie následují, že bychom
všichni v osidlo zúfalství byli zatraceni, takže bychom
nebyli ižádne dobroty a naděje od pána boha hodni. Protož
tak jest chtěl buoh, aby všechny věci byly proměnitelné,
aby, když by člověk, pln jsa štěstie pro svú hrdost, i ne-
30 poznal sebe, z té výsosti hrdé v nízkost doluov byl ponížěn,
aby, což skrze povýšenie štěstie bieše zapomenul, na to aby
skrze biedné poníženie zpomenul, jakož si již na mě spatřil,
jenž biech tak velmi velebností roztyl, a to pro množství
sbožie, kteréžto sem měl, že sem se mněl ne stvořením
35 božím býti, ale jeho tovaříšem, a jehož sem tehdá pro

slepost pýchy neviděl, ale již skrze břídkost pokuty a veli-
kého poníženie poznávám. Ale když bude některý člověk
přielišným neštěstím obtiežen a zúfá nad boží milostí,
nečekaje ižádného / polepsenie, však buoh jeho pozdvihuje
5 k štěstí prospěšenstvím, aby jakožto na přiekazu maje
světskú biedu, o bohu právě nemohl mysliti, ale jsa opraven
přemnožením štěstie, aby poznal boha. Nebo ten, jenžto
ponižuje, muož také povýšiti. Kterýžt povýšuje člověka,
téhožt muož také v hlubokost položiti. A protož, muoj
synu, nepozdvihuj se srdce tvé ani mysl tvá k svrchovaným
10 věcem a také nepovstávaj pro mnohé vítězství tobě od
boha pójčené. By pak i to činil, což bohové zvláštne činie,
by pak ruce tvé i nebe dosáhaly, vždy na své najposledněj-
šie zpomínaj, nebo jsi smrtedlný a smrt na každý den s sebou
máš. I zdali neshleduješ, že jedině tvé hnutie činí tě na
15 světě býti? A život náš pavúkovému řemeslu jest přirovnán,
kteréžto když přemisterným dielem bude utkáno a když
přijde větrné pověťrie malé, hned se strhá a vnivcě se
obráti. A protož vzhledni na mě a viz, kterakým sem byl
včiera a kterakým dnes sem, nebo přebiedně až do prachu
20 sem pochýlen. Jenž téměř vešken svět v ruce držiech, a již
sám sebou nevládnú. Prosimť, pochovajte / mě ruce tvoje
předobrotivé a přidte na pochovavanie mé Perští, Mace-
donští i Řekové, a potom království perské a macedonské
jednoty spolu požívajte. Mateř mú Ragodonu miluj a mé
25 ženě buď milostiv, dceru mú vezmi sobě za ženu, nebo
slušně z urozených rodičuov urozené plémě pocházie.“

Tak mluvě Darias, v rukú Alexandrovú pustil jest duši.
A protož podlé obyčeje císařského složil jest jeho i pře-
velikú přípravú a ctí káza jej nésti k hrobu. A jediechu před
30 ním oděnci macedonští a perští, ale Alexander skloniv
hlavu, jeda plakáše přehořce. Ale Perští plakáchu netoliko
pro smrt Dariášovu, ale viece pro dobrotivost Alexandrovu,
kterúž zjevně ukázal jest nad pánem jich. A tak sú jej
slavně pochovali do hrobu.
35